ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nr 11 Paris i juni 1955

Meddelande

Den inledande artikeln i detta nummer av IAAs presstjänst utgöres av INTERKONTINENTALA SEKRETARIATETS i Toulouse redogörelse över de stora polisaktionerna som genomfördes i samband med 1 maj i stora delar av Spanien och masshäktningar av folk företogs och hänsynslös terror utlöstes från polisens sida. Även syndikalisternas hemliga tryckeri där bl a tidningarna "Solidaridad Obrera" och "CNT" framställdes upptäcktes och togs i beslag åtföljt av häktningar och tortyr frånpolisens sida mot kamraterna, vilka man sökte avpressa bekännelser. Interkontinentala Sekretariatets detaljrika redogörelse återgavs i sin helhet i DT Arbetaren (Nr 125 av den 2 juni 1955), till vilken vi ber att få hänvisa.

+

USIs kongress i Modena

Unione Sindacale Italiana - IAAs italienska sektion - har hållit sin landsomfattande kongress i Modena den 23, 24 och 25 april 1955.

I debatterna deltog delegater från organisationerna i Genua, Bologna, Bari, Carrara, Modena, Piombino, Rom, Turin med flera platser. Många organisationer, särskilt från syditalien måste på grund av bristande ekonomi avstå från att sända delegationer till kongressen.

Spaniens CNT i exilen representerades av Interkontinentala Sekretariatets generalsekreterare G Esgleas, den italienska anarkistgruppen i Marseille representerades genom Persici och Luc Bregliano, IAA genom sin sekreterare Raymond Fauchois.

En talrik skörd av sympatiskrivelser från andra IAA-sektioner och närstående organisationer hade anlänt till kongressen.

Tre dagars debatter avslöjade både styrkan och svagheten i den italienska organisationen. Styrka finns, eftersom en enda federation, den i Carrara, har 2 000 medlemmar, en siffra som därefter har betydligt ökats. Svagheten ligger i de italienska kamraternas egendomliga uppfattning om syndikal-

ismen. Militanterna har inte sinne för den gemensamma ekonomiska offerviljan, vilken emellertid skulle behövas för att organisationen skulle utveckla sig bättre. Bristande skolning hos vissa medlemmar, ehuru den goda viljan finns, var uppenbar. Och en del personliga konflikter, som annorstädes, gör inte saken bättre.

Att konstatera detta innebär emellertid icke att läget inte skulle kunna förbättras. De ekonomiska och sociala villkor, som existerar i dagens Italien skapar ett läge, som låter förmoda att USI inom en ganska kort tid åter skulle kunna inta samma förhärskande ställning som den hade före 1922, för Kussolini.

USI har unga medlemmar av god kvalitet, som inte drar sig för att göra stora ansträngningar och är även i stånd att genomföra ett gott arbete när det gäller att genomföra nödvändiga förbättringar.

Såsom nya ansvariga för nationalsekretariatet valde kongressen kamraterna Francesco Rangone och Libero dall'Ollio.

Organisationens tidning kommer att utges i Carrara under ledning av kamrat Carlo Venturotti.

Dessutom beslöts att ändra namnet på USIs officiella organ, vars titel "Guerra di Classe" (Klasskamp) enligt åsikten hos flertalet kamrater inte längre förefaller vara helt adekvat för den verksamhet som nu måste föras. Tidningen kommer för den skull från och med nu att heta "Emancipazione" (Befrielse).

+

SVERIGE

SAC, IAAs svenska sektion, som icke accepterar de beslut som fattats på kongressen i Puteaux under juli 1953, sprider inom vissa länder, där det finns IAA-sektioner, en "Informationsbulletin" för att vinna medlemmarna i dessa länder för sina uppfattningar. I dessa bulletiner förhärligas, sida efter sida, kooperationens, medbestämmanderättens och den "frihetliga syndikalismens" meriter inom ramen för den "industriella demokratin".

Alarmerad av detta har IAAs sekreterare känt sig förpliktad att i nr 7 av IAAs bulletin, utan att gå in på kärnan i de ställda problemen, som inte kan behandlas i några få punkter, publicera ett tillrättaläggande som var nödvändigt.

Följden av detta ingripande blev ett krav från SACs sida att lämna förklaringar och att publicera en skrivelse.

Vi skyndar oss att tillfredsställa den svenska sektionens önskan och återger här oavkortat den mottagna skrivelsen, efter vilken vi kommer att lämna de begärda förklaringarna.

SACs skrivelse till IAAs sekretariat av den 19 april 1955:

I IAAs bulletin nr 7 1954 förekom en ledande artikel, skriven av IAAs sekreterare kamrat Raymond Fauchois, vilkens innehåll var sådant att SACs AU känner sig nödsakat att påtala det och begära en förklaring av IAAs sekretariat.

IAAs sekreterare hävdar exempelvis att den internationella kapitalismen befinner sig inför sitt sammanbrott, den är "nästan död av blodförlust". Vilken internationella kapitalism avses och vilka är tecknen på dess förestående död? Gäller omdömet den privata kapitalismen, den statliga, dess blandformer eller alla kapitalistiska former tillsammans? Anses det ryska och kinesiska näringslivet ligga i dödsryckningarna eller betraktas bolsjevismens produktionssystem såsom socialistiskt? Betraktas Amerikas näringsliv, vars produktiva effekt nu överträffar allt som tidigare förekommit i världen, såsom nästan dött? Eller anses det inte vara kapitalistiskt? Det kunde också - oavsett vilken tolkning som ges på begreppet internationell kapitalism - vara av intresse att få veta vem som tillfogat denna kapitalism banesåret.

Dessa frågor och flera till är av behovet påkallade, men det är dock inte främst för att framställa dem som vi tagit till orda. Huvudärendet är ett annat. I sin artikel sätter kamrat Fauchois citationstecken omkring ordet demokrati och stämplar demokratin, oavsett om den är politisk eller ekonomisk, såsom "ett monumentalt bedrägeri". Samma betyg får den industriella demokratin.

Det är på denna punkt som ett ställningstagande inte kan undgås. Vi ska här säga vår mening med få ord. SAC är själv en demokratisk organisation, och den verkar inom ett område där demokratin, fastän det ännu brister med dess konsekventa tillämpning, är erkänd som princip. Ett förkastande eller förhånande av demokratin uppfattas i Skandinavien av arbetarna och allmänheten i övrigt såsom en fascistisk eller nazistisk opinionsyttring. Därtill kommer att den industriella demokratin för SAC framstår såsom huvudmedlet när det gäller att vinna ökat arbetarinflytande på näringslivet och öva syndikalistisk inverkan på den sociala utvecklingen. Syndikalismens enda möjlighet att hävda sig i Skandinavien ligger i att framstå såsom mera demokratisk än andra riktningar inom arbetarrörelsen. SAC vill ha mera demokrati och mindre fåtalsvälde, mindre byråkrati, mindre förmyndarskap. Framförallt gäller det ju att föra demokratin vidare från det politiska livet och till det industriella och ekonomiska fältet.

Under sådana förhållanden förstår ni säkert, kamrater, att SAC behöver att få ett klart besked om hur IAAs sekretariat ställer sig till demokratin. Om sekretariatet i sin helhet förkastar demokratin, då är det uppenbart att åtgärder måste följa från vår sida. Diktaturens förbannelse är vid det här laget så pass eftertryckligt dokumenterad att syndikalismen inför socialt omdömesgilla människor dödsmärker sig själv genom att smutskasta demokratin.

Och avgörandet brådskar. Kamrat Fauchois har bringat frågan i detta läge genom att i IAAs organ proklamera kamp mot dem som inte delar hans mening i detta stycke. Sekreteraren skriver också om "element som lever kamouflerade bland oss" (inom IAA) och vilka enligt hans påstående inlett en aktion "som är lika farlig som de öppna motståndarnas".

SAC begär därför att IAAs sekretariat här i bulletinen säger sin mening om detta. Vill sekretariatet inleda kamp mot demokratin? Anser sekretariatet att det inom IAA finns ett nämnvärt antal medlemmar vars verksamhet är lika farlig för IAA som de öppna motståndarnas? I så fall ber vi också få veta vilka IAA-medlemmar som avses.

Med syndikalistisk kamrathälsning
För Sveriges Arbetares Centralorganisation
ARBETSUTSKOTTET

IAA-sekretariatets svar

Paris i juni 1955

Till SACs AU, Stockholm

Kära kamrater!

Vi förstår dåligt att man frågar oss: vilken kapitalism som nästan förblöder och håller på att dö. Det framgår av hela sammanhanget och den anklagande artikeln bevisar att det endast kan röra sig om den enligt uppgift liberala eller blandade kapitalismen som också delvis är statsdirigerad.

Det finns inga problem för den totalt dirigerade ekonomin. Där ordnas det nödvändiga med en kliché för att trycka pengar. Det olämpliga är att denna form av näringsliv endast existerar inom sådana territorier där auktoriteten, despotismen och diktaturen har brett ut sig. Vi återkommer i annat sammanhang till denna mycket viktiga särskilda punkt.

Varför kapitalismen ligger i dödsryckningarna trots Förenta staterna, enligt SACs mycket riktiga påpekande, i dag överträffar allt som i fråga om effektiv produktivitet hittills förekommit i världen. Helt enkelt därför att problemet för det kapitalistiska näringslivet utvecklat sig. Det ligger inte längre i PRODUKTIONEN - där har den mekaniska revolutionen gjort det nödvändiga - utan i KONSUMTIONEN.

Vi upprepar att massor i dag dör av svält inför högar av alla slags varor som de inte kan förbruka därför att det är brist på köpkraft som regimen förvägrar dem eftersom den på grund av sin egen struktur inte är i stånd att tillföra den åt massorna.

Där ligger problemet och vi förklarar än en gång att dess lösning inte ligger i kooperationen och inte heller i medbestämmanderätten, i den industriella demokratin eller i den frihetliga syndikalismen - med tanke på att detta sistnämnda uttryck kan förfuskas - utan i tillämpningen av de revolutionära principer som kommer till uttryck i IAAs alltjämt gällande TIO PUNKTER.

Hela regimen måste sopas bort och varje halvmesyr avvisas.

Varför är kapitalismen dömd till döden?

Ignorerar man i Sverige att i USA - landet som man jämt tar som exempel - krigsförberedelserna i dag absorberar 75 proc. av arbetskraften och att man till de tre miljoner officiella arbetslösa måste lägga till miljoner kamouflerade arbetslösa som förutom militärerna existerar i form av tjänstemannaposter som till största delen inte är rättfärdigade; ignorerar man vidare att i detta "beundransvärda" land KREDITEN upphöjts till en insitution och att ett stort antal yankees i dag förvaltar skulder som motsvarar många gånger deras årsinkomster? Sådana exempel kan anföras i stort antal och kan finnas överallt. De bevisar bra att kapitalismens dödskamp är ett faktum och att den kan förlänga den endast genom att inom kort utlösa ett nytt krig som är fruktansvärdare än alla föregående.

Ingen, inte ens de som kryper bakom kuddar, kan ignorera att återgången till en s k fredsekonomi inom några månader skulle framkalla kapitalismens sammanbrott.

I fråga om demokratin innehåller SACs text en stor bekännelse. Den

säger sig vara verksam på ett territorium där demokratin, fast i praktiken ännu i en ofullkomlig form, är erkänd som princip.

Eftersom endast principens tillämpning gäller, består således i Sverige praktiskt taget ingen demokrati. Vad oss angår så går vi än vidare och påstår att den inte existerar någonstans; att en sann demokrati inte kan bestå så länge som den kapitalistiska eller blandade ekonomin existerar, eftersom varje samtidig existens av dessa två är omöjlig.

Så länge som de så kallade suveräna folken överlämnar försvaret av sina intressen åt sin klassfiende, kommer människans utsugning av människan att bestå.

Kapitalister, parlamentariker, militärer, kyrkans män - som för övrigt är förbundna som fingrarna på en hand och som har hela den statliga förtryckarapparaten till sitt förfogande - kommer aldrig att avstå från sina privilegier, på annat sätt än att avtvinga dem dessa genom våld.

IAAs sekreterare smädar inte demokratin och förnekar inte dess relativa värde. Han anser att denna regim först kan bli verklighet efter en social revolution, som infört den ekonomiska likställdheten och avskaffat den personliga profiten. Sedan, men först sedan, kan det vara fråga om demokrati.

Men är detta stadium en gång uppnått, vartill behövs då demokratin?

Demokratin, som etymologiskt härstammar från det grekiska ordet demos (folk) och kratos (makt) (auktoritet) motsvarar inte helt våra aspirationer. Motståndare till varje auktoritet, ställer vi mot demokratin den "FRIHETLIGA KOMMUNISMEN" såsom den förkunnas i "IAAs tio punkter".

IAAs sekreterare proklamerar inte kamp mot alla dem som inte delar hans mening om demokratin. Han kämpar inte för att få igenom sin meninguutan för att kräva respekt för IAAs principer. För att försvara dem accepterade han sin utnämning till den post han bekläder.

Han har åt SACs sekretariat rekommenderat att ta del av IAAs principförklaring eftersom man tycks ha förlorat den ur sikte. Det kommer att upplysa varje välmenande människa att IAAs sekreterare inte gjort något annat än att strängt ha hållit sig till sitt mandat och att det hos honom inte kan vara fråga om ett uttryck av fascistisk eller nazistisk mentalitet.

Angående verksamheten av element som han anser vara farliga för organisationen, så kan han peka på dem endast under en offentlig debatt.

Vid nästa IAA-kongress kommer han att lämna sektionerna alla upplysningar om denna punkt, som de har rätt att begära.

Med våra broderliga och revolutionära syndikalistiska hälsningar
IAAs sekreterare - RAYMOND FAUCHOIS

SIA

Fascismen är inte död, Fängelser, koncentrationsläger, deporteringar och tortyr är en verklighet och förekommer i alla totalitära regimer samt i de så kallade demokratierna.

Bli medlem i SIA!

Frankrike - Den kooperativa rörelsen

En bullersam propaganda ägnad att lura dem som har den beklagliga vanan att för ytligt studera problemen på det ekonomiska och sociala planet tenderar just nu ånyo till att tillskriva vissa lösningar ett värde som de inte har. Det gäller den mycket omtalade kooperativa rörelsen.

Påståendet att denna i någon nämnvärd grad skulle kunna förbättra människornas läge är ett misstag. Att gå så långt som att förkunna att den kan leda till den ekonomiska likställdheten är ett bedrägeri.

Därför varnar vi proletariatet för denna falska värdering och påpekar att det kooperativa företaget, dock bara under vissa förhållanden endast kan betraktas som utväg i värsta fall, men att det inte kan lösa någonting.

Det finns två former av kooperation som kan intressera lönearbetarna: producent- och konsumentkooperation. En tredje utan egen beteckning skulle vi vilja kalla den den "exploaterande" kooperationen, träder alltid, efter mer eller mindre kort tid, i stället för de förutnämnda formerna.

Vad som talar mot kooperationen är materiella eller moraliska skäl, ofta båda två tillsammans.

Kooperation och syndikalism är oförenliga, därför att den första är byggd på auktoriteten, olikheten och egoismen och förskaffar verkliga fördelar endast åt en försvinnande liten minoritet av individer, medan syndikalismen, som utgår från altruism, filantropin och solidariteten, arbetar för hela kollektivitetens intresse.

Eftersom kooperationen arbetar inom ramen för det kapitalistiska systemet vars tid snart är ute, möjliggör kooperationen ett förevigande av kapitalismen och avleder de utsugna från det verkliga mål som de satt sig före; den reformistiska andan sättes i stället för "klasskampen", den "direkta aktionen" som ensamma kan leda massorna till befrielsen, vilket erfarenheterna i största utsträckning bevisar.

Producentkooperation

Producentkooperationens anhängare åberopar lagen och utnyttjar denna också i företagets intresse - vilket absolut inte är identiskt med intresset hos dem som förhjälper företaget till dess blomstring.

Här existerar löneskillnaderna precis som annorstädes och förtjänstnivån är så låg som möjligt. Extratimmar, helvetisk arbetstakt, är omtyckta. "Kooperatörernas" antal är nästan alltid reducerat till ett minimum. Med ett ord, läget för de i det kooperativa företaget anställda personerna är identiskt med och ofta värre än hos de arbetare som exploateras av normala kapitalister, som trots att de inte åtnjuter några sketteförmåner såsom de kooperativa företagen, vid varje årsbalans utvisar skandallösa profiter.

Konsumentkooperationen

Det stora undret hos denna form är "återbäringen" som konsumenterna får varje år i proportion till sina inköp.

Försäljningspriserna, som i konsumentrörelsens heroiska tid var intressanta, har nu ofta stabiliserats på den fria handelns nivå och ligger också betydligt över dem som tillämpas av vissa firmor med många försäljningsställen, medan också varornas kvalitet ofta har en del övrigt att önska.

Detta är svårt att förklara när man tänker på att även dessa företag har skatteförmåner och ett faktiskt monopol som återbäringens dragningskraft bildar. Men ansvariga för denna situation torde i första hand vara den tekniskt-byråkratiskt ledande personalens höga inkomster som där existerar som överallt samt existensen av filialföreståndare som uppträder som lönearbetare men i själva verket åtnjuter samma fördelar som vanliga handlare dock nästan utan personlig risk.

Exploateringskooperation

I början är allting fullkomligt. Detta går aldrig länge. Profitandan träder till och så kommer att vara fallet så länge som den nuvarande regimen existerar. Så snart som det kooperativa företaget utvecklar sig tvingas det, för att kunna existera, att låta sig inlemmas i det kapitalistiska näringslivet.

Varje försök att undvika den järnhårda lag som "självkostnadspriset" medför är omöjligt. En sådan brist på kommersiellt sinne kan endast föra till den säkra ruinen. Att acceptera lagen för att under lika villkor kunna kämpa mot de patenterade tjuvarnas gäng, innebär att kooperatören blir lik dem också och påtvingas just det slaveri som vi syndikalister alltid bekämpat.

Det finns ingen mellanväg, det är omöjligt att eliminera det dåliga för att bevara det goda. Det är en fråga om liv eller död.

Människornas beklagliga mentalitet, deras auktoritära anda, överlägsenhetskomplexet som leder dem, törsten efter att få härska och att ha framgång som gör att människorna accepterar den orättvisa som ligger i olikheten gör resten och framkallar ett läge som är alldeles lika det som råder överallt, och detta berättigar oss att förklara: kooperationens teori, betraktad som emancipationslära, är ett fiasko.

Det kooperativa företaget som kanske ännu är tänkbart för hantverkare, kan i bästa fall ge en privat existensmöjlighet åt vissa särskilt kända och överallt på grund av sin fackliga verksamhet förföljda militanter; i så fall kan denna företagsform vara den minst onda för att undvika företagarnas hämnd och förföljelse.

Kooperativa företag kan också vara till någon nytta för organisationer som kämpar mot staten och som utan tanke på profit använder dem för interna mål, t ex ett tryckeri, för att begränsa de möjligheter till förföljelse som en sådan organisation kan vara utsatt för.

Under dessa alldeles speciella förhållanden kan det kooperativa företaget, såsom en vanlig företagsform som alla andra, åtminstone delvis ha ett berättigande. Men även den måste försvinna tillsammans med hela den nuvarande regimen, som är byggd på profit och olikhet, dessa källor till nästan alla onda ting som trycker ner oss.

Raymond Fauchois
(Parisjärnvägarna)

Bulgarien

A P P E L L

Bulgariens CNT vänder sig till arbetarna och de fria människorna i hela världen och uppmanar dem med eftertryck att genomföra en energisk kampanj för att av den bulgariska regeringen kräva rätt till fri emigration för dem som den betraktar såsom regimens fiender och som önskar lämna landet.

Den bulgariska arbetarklassen lider för närvarande inte bara därför att den berövats varje organisations-, tanke och yttrandefrihet - d v s under samma regim som härskar i Sovjetunionen och alla dess satellitländer - utan också under stigande arbetslöshet. Antalet arbetslösa, som regelbundet är registrerade, såsom "arbetskraftreserver" och av denna anledning också berövas varje materiellt understöd, går endast i Sofia upp till 80 000 personer och representerar i de andra städerna en tredjedel av de arbetsdugliga människorna.

Under dessa villkor är alla som anses vara fiender till regimen dömda till döden genom att man formellt vägrar dem rätt till arbete. Till denna kategori kommer också de som är utsatta för systematiska och oavbrutna förföljelser, som omöjliggör för dem att tjäna sitt uppehälle och försörja sina familjer.

På den internationella arbetarsolidaritetens, på den mänskliga solidaritetens vägnar ber vi arbetarna och de fria människorna i alla länder att komma oss till hjälp genom att av den bulgariska regeringen kräva rätt till fri emigration för dem som den berövar rätten till arbete och utkomst därför att de betraktas som fiender.

Den 12 maj 1955

Bulgariska Arbetskonfederationen (CNT)
Sekreteraren

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nr 12 Paris i juli 1955

Till sektionerna - till pressen

DEN 19 JULI

Ett årsminne är en ceremoni som ska friska upp minnet av en viktig händelse. Detta är också fallet med den 19 juli, och i ännu högre grad.

Vikten av detta datum inleddes 1936, då en storslagen epok inleddes av de sunda krafterna i ett land, genomsyrade av vilja till frihet och rättvisa, oemotståndligt reste sig för att opponera sig mot en förrädisk generals legoknektar. Årsminnet betyder också något alldeles särskilt därför, att trots de 19 år som gått sedan dess, ifrågavarande datum fortfarande har en grym aktualitet och därför att förhållandena ännu inte funnit någon lösning och kan heller inte få någon lösning förrän orsaken, fascismen, avskaffats.

Vissa internationella makter hyste i hemlighet bekymmer alltsedan 1931 för den revolutionära rörelse som började sprida sig i Spanien och som i omfång och kraft växte var flyende dag och hotade överflygla den konstituerade makten. Omfattande oroligheter bland folket förekom lite varstans alltsedan början av 1936 och lämnade bekräftelse på dessa farhågor. Det blev nödvändigt att reagera, att sikta på hjärtat. En förevändning räckte, den var lätt att hitta för ondskans krafter.

Alla vet vad som hände därefter. Farhågorna var inte oberättigade! Under tre år försvarade de heroiska republikanska frivilliga, som rycktes med av FAIs och CNTs militanter, lidelsefullt varje meter mark. Senare tvingades de dock på grund av masstrycket från motståndaren och krossade av materiel de själva inte ägde, att gå i landsflykt och fångenskap i koncentrationsläger där de som gjort sig förtjänta av en bättre behandling utsattes för simpel förföljelse under överinseende av en klick korrupta politiker som satt vid makten i Frankrike och som var typiska efterföljare till sina föregångare som i socialismens tecken hade startat noninterventionspolitiken, den absoluta neutraliteten.

I dag liksom varje år känner vi oss intimt förbundna med dem som

stannat där nere och som är förtryckta, som moraliskt och fysiskt lider under de förbrytelser som genomförs av den infame caudillons regim, men som segt kämpar för att likvidera denna regim.

Sedan kan man känna sig nöjd och återvända till sitt hem i övertygelsen att ha gjort sin plikt. Några små ekonomiska offer man under årens lopp har gjort kommer också att stärka denna övertygelse. Endast några få som alltid vill vara på kampplatsen och som redan åtagit sig stora uppgifter, kommer att göra övermänskliga ansträngningar "för att göra någonting", dock utan att uppnå något.

Och nästa år kommer vi antagligen att fira dagen med ännu större hänförelse, eftersom det blir tjugoårsdagen för detta symboliska datum.

Överallt där diktaturerna härjar kommer under samma tid de revolutionära militanterna, som är beredda att offra sig, hänge sina liv eller ruttna i sina fängelseceller utan hopp att någonsin få återse frihetens ljus.

Kan vi med heder i behåll påstå att den internationella revolutionära rörelsen, eller den som föreger sig att vara revolutionär, verkligen gör sin plikt och att den aktion som den genomför ger oss en faktisk chans att bringa fascismen och auktoriteten på fall?

Vi säger öppet: Nej!

"Borgarna" kommer att "sova på sina två öron", de kommer att snarka i takt med sina politiska lakejer, med sabelbärarna eller svartrockarna så länge som vi inte är medvetna om vårt ansvar och överger den sterila taktik som nu är på modet, för att i stället återgå till de gamla sunda revolutionära traditionerna, som utan tvivel övergivits därför att det är angenämare "att vältra sig i ett lättare liv". (dans la facilité).

Alla antifascister, om de nu åberopar anarkismen, anarkosyndikalismen, den revolutionära syndikalismen, pacifismen, den fria tanken, måste förstå att deras ansträngningar måste förbli sterila så länge som de slösas bort inom miniatyrorganisationer, mikroskopiska grupper som mestadels neutraliserar varandra när de inte rentav bekämpar varandra.

Alla deras mål är oupplösligt förbundna med profitens avskaffande, med auktoritetens försvinnande. Var och en, om han verkligen vill nå fram, måste pröva om sina metoder och inlemma sig inom ramen för ett kollektivt arbete som kommer att gå mycket bra om det kan ta vara på den oerhörda kraft som representeras av proletariatet, som inte kommer att underlåta att kämpa vid deras sida, bara det blir riktigt upplyst.

Uppfostra. Organisera. Jämt och ständigt praktiskt arbeta. Detta är lösningen!

Att teoretisera är bra; att övergå till väl samordnad aktion är bättre.

Att ställa krav är bra under villkor att kravet både anknyter till omedelbara behov och till målet, som alla i varje ögonblick måste ha framför ögonen.

Att säga Nej till kriget räcker inte, ty för att konkretisera detta Nej är det nödvändigt att komplettera ord genom handling.

Att prata med klassfienderna vid det gröna bordet, att samarbeta med dem under en "demokratis" tecken, som inte kan tillfredsställa våra krav - detta för oss inte ett enda steg framåt.

Vår fiende, det är vår "maitre" (arbetsgivare). Det slaveri han åläggger oss kommer inte att upphöra förrän vi fullständigt elimínerat honom. Man kommer även att i fortsättningen mörda och inspärra de bästa bland oss i "statsnyttans" namn så länge som inte alla stater försvunnit, alla stater, ty alla är auktoritära och fascistiska; i det ena fallet helt öppet, i det andra kamouflerade bakom "demokratiens" mask.

Om vi vill att vår gemensamma aktion ska bära frukt, måste den föras skickligt och oavbrutet samt utan gagnlösa offer. Neutraliseringen av våra omedelbara klassfiender: företagare, ledande tjänstemän, parlamentariker, fackliga pampar, är av enorm, ibland oanad betydelse. Om vi bara verkligen vill, så kommer den att bidra till försvinnandet av en regim som vi alla avskyr och som kommer att störta samman som ett korthus.

Men kom ihåg: det brådskar! Låt oss inte slösa bort vår dyrbara tid - vi har redan förlorat mycket, på många krokiga vägar. Vi får inte låta slavhållarna förlänga revolutionärernas martyrium. Det måste till varje pris förhindras att de i en handvändning en gång till störtar oss i det obeskrivliga kaos som ett nytt krig skulle medföra för mänskligheten.

Vi måste framförallt tillägga, att det ärorika datum som den 19 juli representerar måste efterföljas av en strålande pendang: dagen för vår egen befrielse.

Raymond Fauchois

CNT i exilen

CNT i exilen ber oss meddela IAAs sektioner:

CNTs i exilen sjätte plenum kommer att hållas i Toulouse på en plats som senare kommer att uppgivas fr o m 21 augusti 1955.

CNT i exilen inbjuder broderligt alla sektioner, som disponerar motsvarande ekonomiska medel, att där låta sig direkt representera.

Det aktuella läget, både på det spanska planet som internationellt, närheten av IAAs kongress, som kommer att hållas 1956, skall säkerligen förläna debatterna en särskilt stor betydelse. IAAs sekretariat kommer att vara direkt representerat.

IAA. Italien - Rättelse

I IAAs bulletin nr 11 under rubriken Italien, USIs kongress, anförs kamrat Lue Brégliano som representant för den italienska anarkistiska sektionen i Marseille. Han var dessutom officiell delegat för CNT-F på kongressen.

IAA.

Belgien

Antimilitarism och väpnad revolution

Det händer ofta att pacifisterna förebrår oss att vi vill gripa till vapen för att försvara vårt ideal eller föra det till seger.

Vid första påseendet verkar det som om dessa personer hade rätt. Men låt oss se lite närmare på problemet och låt oss undersöka frågan om freden kan kämpa med våldslösa vapen mot ett ekonomiskt system byggt på olikhet och motsägelser eller privilegier som i sin tur beskyddas med våld: armén, polisen, fängelset, koncentrationslägren m m.

Det gäller att veta vilken sorts fred det rör sig om. De våldslösa pacifisterna, vars goda motiv vi inte betvivlar, kan aldrig förverkliga idealet som de dyrkar, ty deras metoder är fullständigt ineffektiva.

Att kräva förståelse och godhet av representanterna för regimen, det skulle vara detsamma som att predika dygd för ägaren till en bordell!

Om det är sant att samhället först blir ett annat på den dag då människorna, som bildar det, blir annorlunda i fråga om målsättningar, känslor, seder - så är det också sant att individen influeras av den miljö där den lever. Människorna blir offer för vissa av sina egna skapelser: Gud, staten, partiet och dessa monster är inte av i går.

Hur ska vi då bryta denna helvetiska cirkel som omger oss? Genom djup kännedom av det taggiga sociala problemet, som tvingar till en oavbruten ansträngning.

Går man på det sättet så måste man medge att den enda lösning som påtvingar sig är den revolutionära.

Det är sedan länge bevisat att det kapitalistiska systemet för att kunna överleva behöver krig som allt oftare måste upprepas, eftersom systemets motsägelser inte bjuder på något annat alternativ.

Kapitalismen bär inom sitt sköte kriget på samma sätt som molnen bär åskvädret - detta ord av Jaurès får hållas i åtanke av dem som tror eller föreger sig tro på en fred som kan förverkligas inom ramen för det bestående näringslivet.

När det alltså gäller att föra en allvarlig kamp mot kriget så måste man samtidigt angripa orsakerna till detsamma, d v s kapitalismen under vilken form den än har, och auktoriteten under alla dess former. Det är arbetarklassen (alla manuella och intellektuella arbetare) som blir krigets huvudoffer, och som måste ta initiativet att organisera denna kamp. Dess potentiella kraft är enorm. Utan den skulle kriget vara omöjligt. Det är faktiskt denna klass som framställer de dödsbringande vapnen och det är också arbetarna som betjänar dem - mot varandra.

Med utgångspunkt från dessa konstateranden måste vi göra en ansträngning för att förstå den uppgift och det ansvar som vi har gentemot mänskligheten historia.

Att man anklagar oss för våldsdyrkan - detta kan inte ändra vårt ställningstagande. Mot det organiserade våldet finns ingen annan utväg än att organisera sig med alla medel som vi disponerar, vilket inte alls innebär att vi behöver efterapa motståndarnas metoder.

De män som byggde Maknovs Ukrajna eller det frihetliga Katalonien, har under utomordentligt svåra villkor bevisat att de kunde bete sig annorlunda än knektarna i en professionell armé. För övrigt kan ingen förutsäga vilken form en kommande revolution kommer att anta - den kommer att bli vad vi alla tillsammans kan göra av den.

Det räcker inte att leva i en revolutionär epok, det är framförallt nödvändigt att människorna är beredda att bygga upp ett nytt samhälle och till detta behövs långa förberedelser genom uppfostran. Vår antimilitaristiska propaganda skiljer sig aldrig från vår revolutionära propaganda, därför att militarismen är ett attribut av det samhälle som vi bekämpar.

Våra förslag till arbetarna går alltid parallella: militärtjänstvägran, vägran att framställa krigsvapen, generalstrejk och övertagande av produktionsmedlen och konsumtionsmedlen.

Det är klart att sådana förslag endast kan vara nyttiga när ett enigt internationellt proletariat genomför dem.

Men som vi ovan redan förklarat, så kan ingen veta hur händelserna kommer att utveckla sig. Det är just därför att vi måste vara beredda på varje eventualitet och tvingas tänka på hur vi ska försvara våra första erövringar: med vapen i händerna och mot en motståndare som inte kommer att vilja överge sina privilegier innan han förstått att varje återgång till det förflutna är omöjligt.

Våra vänner, de uppriktiga pacifisterna, må alltså inte missta sig utan i stället förstå att våra avsikter är lika goda som deras.

Utan att förhäva oss, påstår vi dock att vår kamp mot kriget är den mest effektiva och den enda rationella formen att bygga freden - genom att först förstöra den ursprungliga orsaken till kriget: den social-ekonomiska olikheten, för att ersätta den med ett federalistiskt system beroende på samarbete mellan fria kommuner, som i sin tur är sammansatta och förvaltade av producenterna och konsumenterna själva. Allt annat är bara sentimentala deklamationer och förlorade ansträngningar.

Guyot - belgisk korrespondent.

Ny adress:
IAAs korrespondent i Belgien, Guy Badot, bor tills vidare:
Marché aux Peaux, 10, Bryssel. Belgien.

+

Bulgarien

Det bulgariska folket vill inte förbli ett slavfolk

Arbetarna höjer huvudet, går i strejk och lämnar i massor sina arbetsplatser.

Försörjningen har försämrats, köerna växer och blir allt längre, arbetstakten förlångsammas, planerna blir inte uppfyllda, missnöjet växer, blir oemotståndligt och öppet, lidandets bägare rinner över - dessa få ord kännetecknar situationen i Bulgarien i dag. Upprörande händelser har förekommit. Ledningen för den stora handelscentralen "Frukt och grönsaker"

lyckas inte sälja sina grönsaker på grund av de höga priserna, som inte kan betalas av befolkningen i städerna. Dagligen kastas hela lass av grönsaker bort till producenternas och konsumenternas förtret. De senaste dagarna var försäljningen av mer än två bröd per person förbjuden.

Som protest mot de usla arbetsvillkoren förklarade arbetarna vid kraftverksbygget "Stalin" en 24 timmars strejk. Strejken misslyckades, men detta hindrade inte arbetarna att i massor lämna företaget.

Sofias befolkning bojkottar Chrustjov

De "stora gästerna" anlände som furstar och försvann som icke önskvärda element. Dessa tyranner och massmördare försöker hindra utbrottet av folkets vrede, men ingenting kommer att rädda dem. T o m medlemmarna i kommunistpartiet var inte enhälliga gentemot dessa besökare och kunde inte dölja sitt missnöje med de ryska gangsternas röverier. Detta sinnestillstånd fann ett klart uttryck vid det offentliga mötet. Ordern att infinna sig vid mötet hade utförts av alla. Fr o m kl 7 00 på morgonen samlades befolkningen på platsen och kl 10 00 var den fylld. Men när Chrustjov kl 13 00 började sitt anförande, började tvångslyssnarna som på order i massor försvinna från platsen. De av polisen vidtagna åtgärderna kunde inte stoppa massflykten.

Det blåser nya vindar...

Vid studentskrivningarna den 3 juni 1955 drogs de förut formulerade ämnena beträffande "Traicho Kostovs band" tillbaka...

Bulgariens CNT (direkt)

Sverige

Då IAAs sekretariat underrättades om att i Borås (Sverige) ett möte skulle hållas med deltagande av danska, norska och svenska kamrater som tillhör IAAs sektioner, ansågs det vara till nytta att där låta sig representera, trots mötets officiösa karaktär.

Övertygat om att den internationella organisationen inte kunde få en mera kvalificerad delegat, vände sig sekretariatet för detta ändamål till kamrat John Andersson, f d IAA-sekreterare, som också accepterade.

Vi återger här oförkortad texten till den rapport som han sänt oss efter mötet.

Vi hoppas att den broderliga stämning som framträtt under mötets förlopp, bidrar till att vid kommande internationella kongressen hos alla sektioner skapa enhällighet med hänsyn till de frihetlig-kommunistiska principerna, som sektionerna hittills inspirerats av.

För IAAs sekretariat

Raymond Fauchois / Sekreterare.

Rapport till IAA om interskandinaviska konferensen i Borås, Sverige

Under dagarna den 24 och 25 juni hölls i Borássyndikalisternas sommarhem, Hovaliden, utanför Borås, ett skandinaviskt kamratmöte för medlemmarna i IAAs sektioner i Sverige, Danmark och Norge. Kamratmötet var upplagt

för ett gemytligt sammanträffande å det vackra sommarhemmet, men av dagarna var anslagen för behandling av gemensamma problem.

Huvudfrågan som dominerade var det skandinaviska samarbetet och verksamheten, både vad det gäller propaganda som organisationsverksamheten. Då de tre ländernas språk är så närbesläktade är det stora möjligheter att bedriva sådan gemensam propaganda och verksamhet.

Från Danmark mötte endast en kamrat upp. Från Norge kom en busslast med ett 30-tal kamrater, som hade rest en hel natt för att delta. En hel del svenska kamrater hade mött upp speciellt från västra Sverige. SACs arbetsutskott hade sänt Evert Arvidsson som representant och IAA representerades genom John Andersson.

Som förut nämnts var det frågan om det skandinaviska samarbetet och verksamheten som i huvudsak behandlades, men talarna kom även in på andra problem som hängde samman därmed. Det framhölls under debatten, särskilt från de norska kamraterna, att den gemensamma propagandan måste byggas på IAAs principiella grund och vände sig i detta sammanhang mot innehållet i SACs dagliga tidning, som de ansåg vara en tidning med borgerlig anstrykning utan syndikalistiskt innehåll. Det framhölls från de norska kamraterna att den tidningen gick inte att använda för den gemensamma skandinaviska propagandan.

Under debatten framhöll de norska kamraterna att dess IAA-sektion hade nyss haft frågan om IAA till behandling och att de enhälligt anslutit sig till IAAs nuvarande principförklaring och att skäl inte föreligger att förändra densamma.

Arvidsson och ett par andra svenska kamrater framhöll nödvändigheten av att inställningen knyts an till dagens förändrade situation, medan andra svenska talare i debatten, däribland undertecknad, hävdade IAAs principiella inställning.

Under debatten föredrog den danske representanten en deklaration som den danska IAA-sektionen beslutat uppläsa på sammanträdet i Borås. Denna deklaration var av följande lydelse:

"För att stärka arbetet för den syndikalistiska idén och rörelse här i Skandinavien är det, enligt vår mening, av stort värde att det skandinaviska samarbetet mellan de syndikalistiska organisationerna i Sverige, Norge och Danmark upprätthålles.

Konferenser som denna bör avhållas med korta mellanrum där våra gemensamma spörsmål framlägges och ingående diskuteras.

Ständig kamratligt förbindelse med IAA och dess sektioner för att stärka de idéer som är grundläggande för denna, bör upprätthållas.

I detta sammanhang vill vi emellertid, på denna konferens, uttrycka vårt bekymmer över den av SAC intagna ställningen till det internationella samarbetet.

De kontakter som SAC har upptagit, exempelvis i Frankrike, med personer som i olika frågor har bekämpat IAA och den franska sektionen, är enligt vår mening icke försvarlig. Detta så mycket mindre som detta skett med förbigående av IAA och den franska sektionen.

Ett sådant framgångssätt undergräver IAA och innebär en fara för dess sprängning.

Vi vill varna mot denna framgångslinje. Vi vill i stället uppmana till ett obrottsligt samarbete med IAA och dess sektioner."

Så långt den danska deklarationen, som gjorde ett gott intryck på mötet.

Ovanstående är i huvudsak det som diskuterades på kamratmötet, men kamratmötet hade inte någon beslutande karaktär. Det hade kommit till stånd för att utbyta tankar och uppfattningar om gemensamma problem och så skedde även. Det enda beslut som fattades var att de danska kamraterna skall ordna nästa skandinaviska kamratmöte, som skall hållas i Köpenhamn, Danmark, nästa år.

Därutöver kan nämnas den goda och överväldigande skandinaviska vänskap som gjorde sig gällande. Det var som en enda stor familj som träffades och kamratskapet stod högt i kurs. Kamraterna i Borås hade även gjort stora ansträngningar för att göra det så gemytligt som möjligt.

Med kamratlig hälsning: John Andersson.

Frankrike

DET FÖRFLUTNA DOMINERAR

Det var Fustel de Coulanges som sade: "Det förflutna dör aldrig helt för människan. Människan kan väl glömma det, men hon bevarar det alltid i sitt inre".

I sin tur har Auguste Comte skrivit: "De dödas samlade massa bestämmer indirekt tänkandet och känslorna hos de levande".

Hur sant är inte detta och hur tungt vilar inte det förflutnas grepp över oss, trots att det redan svunnit! Man kan konstatera detta bättre än någonsin på undervisningens område.

Det förflutna, det är sant, kännetecknades alltid av talrika krig som återuppflammade omedelbart efter att ha släckts, som oavbrutet började på nytt under alla möjliga förevändningar och stundom utan några förevändningar alls.

Så har också detta stora antal strider, sammanstötningar, rofferier, blodiga expeditioner starkt influerat och påverkat historikerna, eller nästan alla historiker. I deras berättelser om det förflutna intar kriget hela tiden hedersplatsen, det befinner sig i förgrunden. De fredliga och välgörande upptäckterna som långsamt förbättrade våra förfäders existensvillkor, glöms bort, beaktas inte eller tystas ner.

Eftersom ingen berättat för oss om när hjulet uppfanns vet vi inget därom, denna lilla cirkel som säkert har medfört en sannskyldig revolution i fråga om transporten. Vid vilken tidpunkt hade en intelligent människa för första gången fått idén att urholka en trädstam för att inleda sjöfartens långa och fruktbara epok?

Man vet ingenting om sådana och även betydligt nyare händelser som för mänskligheten framtid haft större värde och inflytande än utgången av ett slag med ett väpnat krigståg.

Man skulle kunna mångdubbla exempelsamlingen: hävstången, skruven, brödsäden m m har framskapats av människans geni, har djupt påverkat individernas liv och har alltjämt sina följder för vårt liv.

Och utan att gå så långt tillbaka, ty allt detta förlorar sig i fjärran dimma - hur många vet att gasbelysningen uppfunnits av Lebon för precis ett och ett halvt århundrade sedan och att symaskinen uppfunnits av Thimonnier, som dog för hundra år sedan?

Men historieböckerna omtalar inte dessa sistnämnda fakta, vars betydelse varit och fortfarande är beaktansvärd, annat än med någon enstaka rad om ens det. Däremot reserveras stora helsidor åt krigen, striderna, fyllda med porträtt av generalerna och stora bilder som förhärligar krigsmännens gärningar.

Är det förvånansvärt att under sådana förhållanden folk, vars anda och minne påverkas av så mycken falsk ära och så många blodiga episoder, inte känner den avsky de borde känna inför dessa fasansfulla ting?

Hos många uppfostrare har det funnits och förekommer alltjämt svåra optiska misstag, vilket i och för sig orsakat mycket ont. På grund av den felaktiga historieuppfattningen - egentligen skulle den vara socialt inriktad - har de odlat falska och absurda idéer hos barn, som vuxna sällan lyckas frigöra sig från denna förljugna och falska litteratur.

Ty denna uppfattning, dessa blodssyner, rosslingar, sår och döda gör hos unga och nya hjärnor djupa intryck som senare bubblar upp till ytan i vilken internationell konflikt som helst, framförallt när de utsmyckas med berömmelsens kattguld.

Jag har i min ungdom sett människor som aldrig satt foten över kanalen men detta oaktat skällde på engelsmännen därför att en bit jord, vars exakta geografiska situation de för övrigt inte visste, samtidigt krävdes av Paris och London.

Och dessa människor, som knappast skulle ha gjort något ont åt en fluga, ville hålla vidräkning med "the Englishes" av år 1900 därför att de ansåg dem vara ansvariga för Jeanne d´Arcs och Napoleons död. Det var omöjligt att vara mera grotesk, men detta skulle likväl ha kunnat lett till ett krig.

Senare vände sig vinden och "le boche" blev objketet för varje fransmans antipati medan engelsmännen blev en allierad; det"perfida Albion" levererade nu tappra "tommies".

Samtidigt tillskrevs folket å andra sidan Rhen alla Israels synder och mycket mera. En del gick i sin elaka dumhet så långt att de förnekade geniet hos Wagner, Goethe och Nietzsche. Beethoven utnämndes till belgier. Och jag överdriver inte alls.

Alla dessa minnen ska här endast utgöra bevis för den allmänna opinionens vacklande karaktär - opinionen kräver alltid att det ska finnas ett folk, ett land att förakta.

Och jag tror att denna andefattigdom härrör sig till stor del från skolundervisningen, eller, jag upprepar det, från historieundervisningen i skolorna, som uteslutande berättar om massakrer och förhärligar härförare

som svälter ut städer innan de stormar dem för att sedan mörda dess invånare, bränna hus, plundra och våldföra.

Detta är i sanning vackra exempel att förkunna för de små mottagliga barnens sinnen som sedan tror på denna förljugenhet.

Vad som ovan sagts ger oss två slutledningar. Den första är att arvfienden inte är någon arvfiende eftersom denne fiende från Fachoda (mot 1895) till juli 1914 - alltså mindre än 20 år - bytt ansikte. Från engelsmän har de förvandlat sig till teutoner. I själva verket finns inga fientliga folk, på vilka man skulle kunna hopa anklagelser. Det finns i stället länder och raser, ett ord som dock förlorat en del av sin betydelse på grund av korsningar, giftermål och migrationer m m, med sina olika kvaliteter och brister på samma sätt som vi alla har dem. Det finns folk som inte talar samma språk som vi, men som älskar, förorsakar bekymmer, lever, lider och dör som vi.

Det finns absolut ingenting att hata hos någon annan. Detta är onekligen mera ett konstaterande än en slutsats.

Den andra slutsatsen, den verkliga, är att det numera finns en ytterst brådskande uppgift av vital betydelse och som vi måste ta itu med och slutföra. Detta är att revidera, att i alla länder revidera skolböckerna. Det är inrättande av en skolundervisning och utgivande av böcker där hatet är bannlyst för evigt.

Undervisning och böcker visar överallt, under alla breddgrader, att människorna har gemensamma drag, att de inte skiljer sig så värst mycket och inte har så stora motsättningar. Alla folk har under århundradenas lopp gett sina bidrag till framsteg, upptäckter och litteratur och vetenskap och på så sätt ökat vårt gemensamma vetande och människornas framsteg.

Och om någon nation kanske skulle vägra delta i denna moraliska nedrustning som förspel till den andra, den effektiva nedrustningen, så skulle den vara skyldig att hysa imperialistiska avsikter och skulle däreigenom ställa sig utanför mänskligheten.

Robert Eiram

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nr 13 Paris i september 1955

Till sektionerna och pressen:

Från det inre Spanien

ÅTER PÅ GATAN!

Den illegala innerspanska syndikalistiska tidningen "Solidaridad Obbrera" skriver i nr 40, som utkom i första hälften av augusti:

Åter på gatan! Solidaridad Obrera! Soli, arbetare, er Soli är åter på gatan!

Den katalanska regionalfederationens och hela CNTs organ cirkulerar ånyo i vår stad. Den stora, heroiska, i CNTs historia kända staden. Den når också andra samhällen i regionen, sprids utanför till andra regioner och når också fram till utlandet.

CNT gör inget uppehåll i sin kamp mot fascismen trots francosystemets koncentrationsläger och terror. Aktionerna lämnar alla fakta för den saken.

I början av maj månad föll Solis tryckeri i händerna på den frankistiska polisen. Jättestora razzior igångsattes. Av dussintals anhållna kvarhölls sex anständiga människor, vilka tidigare aldrig haft några mellanhavanden med polisen med undantag av en person som tidigare suttit fängslad för ideell verksamhet. De fängslade misshandlades barbariskt. Två av dem, Llatger och Miracle, torterades fruktansvärt.

Vilket brott hade de begått? De anklagades för att ha utgivit och spritt Soli och andra illegala tidningar.

Efter tre månaders tystnad stiger Soli likt en fågel Fenix åter ut på gatan. Den ropar, med starkare röst än någonsin: Ned med Franco! Leve det spanska folkets frihet!

Hundratals anhållanden kan inte förhindra oss utgivande av vår illegala press. Tyranniet är vanmäktigt mot människor som kämpar för ett ideal. Ingen kan hindra CNTs arbete.

I den avgörande kampen mot Franco kommer vi att segra. Salud, kamrater! Salud, kamrater i utlandet, bröder i andra länder som hjälper oss! Salud arbetare, fria människor i världen! Salud, fångna kamrater!

Soli kommer också till er - trots alla Diaz Camino, Polo, Hierro och Franco. Den kommer också till de fackliga landsorganisationerna, till ledarna för stormakterna. Den kommer att spridas överallt och överallt kommer man att få höra dess räst och dess manliga, klingande rop som är det spanska folkets röst: Ned med Franco! Leve Friheten!

I mitten av denna artikel återges en teckning där man ser Spaniens bödel få en kraftig spark i ändalykten! Under teckningen står: Detta kommer Franco att få av spanska folket.

+

Att någon gång rikta några berömmande ord till de spanska militanternas kampkraft, mod, uthållighet, skulle inte kunna nog starkt i förhållande till vad de uträttar. Men vad som sagts bör också sägas. Deras obrutna seghet illustreras av ovanstående. Låt oss vara stolta över att få delta i deras arbete!

Nej, Franco och hans legoknketar kommer inte att få behålla sitt rov. Sådana män som Spaniens syndikalister kan inte besegras.

Deras storartade idealism kan tjäna oss alla som förebild. Alla kan inspireras av dem och en gång kommer ansträngningarna att krönas med framgång för oss alla.

+

Med stöd av USA söker

Franco bli medlem i FN

(FN, New York, 27 september. APF) Hr José de Erice, Spaniens permanente observatör i FN, hälsade i måndags på hr Dag Hammarskjöld, FNs generalsekreterare, och anmälde officiellt Spaniens kandidatur till FN. Hr Cabot Lodge meddelade på kvällen att hans regering stöder denna kandidatur.

Mr Cabot Lodge är USA-regeringens talesman.

Vi hoppas att detta initiativ, att tjänstgöra som böneman för en kandidatur till FN för en av alla tiders största förbrytare, kommer att öppna

ögonen på alla dem som framställer den amerikanska "demokratin" som exempel, som berömmer den, så att de upptäcker de verkliga motiven bakom den.

+

Exil-Spanien

CNTs organisation i exilen har den 21-26 augusti hållit plenum i Toulouse.

Det myckna materialet och tidsödande översättningar tvingar oss uppskjuta rapporten härom till nästa bulletin som snart utkommer.

+

SIA manar

Det demokratiska Amerika tillåter negerlynchningar, Ryssland har sina deporterade, Francos Spanien mördar varje dag...

Antifascister! Försvara er. Bli medlemmar i Solidarité Internationale Antifasciste - SIA!

+

FORA i Argentina

(Buenos Aires, 10.7-1955)

Federalrådet till IAAs sekretariat

Kamrater: Hälsning.

Vi beklagar mycket att vi tvingats försumma vår gemensamma rörelses angelägenheter för att i stället uppmana eder söka förhindra konfusion i internationella sammanhang på grund av vissa förhållanden i den argentinska rörelsen vars lösning måste sökas på det nationella planet och säkert kommer denna lösning att ske så snart ett möte kan hållas med FORAs delegater, vilket nu är i sista förberedelsestadiet.

Senare kommer vårt Federalråd att sända er en talrik samling dokument så att ni ska kunna bedöma skrupellösheten och målet hos vissa personer, visserligen inte många, men som begagnar sig av FORAs hamnarbetareorganisation i Buenos Aires för att under påstådd anarkistisk flagg införa reformism och centralism i FORAs rörelse.

Medan ni avvaktar detta material anser vi det vara vår plikt att på vår sektions begäran informera IAAs press och de anslutna sektionernas organ, framförallt de sistnämnda, så att de inte låter sig bedragas.

I Solidaridad Obrera, Paris, organ för nionde regionen inom Exil-CNT,

numret för den 19 maj 1955, nere till vänster på första sidan, återges ett "informationscirkulär" varav en kopia bifogas (1) och där man talar om avsikten att ena anarkismens splittrade krafter i Argentina.

Vi förklarar att det verkliga, och enda målet, med detta initiativ är att splittra FORAs rörelse under ledning av några individer som hängett sig åt farliga avvikelser när de satt med funktioner i vår förbindelsekommitté. När ni analyserar hela innehållet och framförallt punkt 2 i cirkuläret, kommer ni snart att upptäcka att man där appellerar till individuellt utträde ur FORA för att bilda en ny organisation med dessa desertörer - och detta organ har redan givits namnet "Provisoriska kommittén".

För att bättre informera IAAs sekretariat härom måste vi slå fast att nästan alla militanter i FORA sedan vår femte kongress år 1905, som beslöt att i vår principförklaring uppta den anarkistiska kommunismens filosofisk-ekonomiska grundsatser, har varit den argentinska anarkismens mest ansvariga och klaraste element. För att bedöma våra militanters kvalitet av i dag kan vi slopa uttrycket "nästan" därför att alla våra militanter kan betraktas som rena anarkister.

Den stora fara som denna händelse innebär för FORA har behandlats i informationscirkulär nr 1, som vårt Federalråd utsänt den 8 juli 1954 och som ni förfogar över. Vi bifogar emellertid ett exemplar ifall detta cirkulär skulle ha förkommit för eder.

För att konkretisera vår uppfattning om denna affär, som ska kasta ljus över varje handling som är konfys och dunkel, så menar vi att Solidaridad Obrera i Paris, som organ för en organisation som ansluter sig till samma principer och taktik som FORA, och tillhör en IAA-sektion, skulle publicera en upplysande kommentar för att ta avstånd från det cirkulär som endast syftar till splittring.

Som ni väl kan förstå appellerar vi om ert ingripande såsom organ kallat till en sådan uppgift i enlighet med vårt federativa system, och ni har på förhand vårt instämmande i era välgrundade åtgöranden.

För Federalrådet - sekreteraren

(I) Det informationscirkulär som införts i Solidaridad Obrera, Paris, omnämnt i ovanstående text, införes här in extenso:

Från Argentina. Informationscirkulär

Hamnarbetarefederationen i Buenos Aires, som är ansluten till FORA,

har tagit ett initiativ för att samordna anarkistisk aktion på bred grundval med det konkreta målet att återerövra och vidare utveckla de grundläggande friheterna, och som måste konkretiseras. I och för detta ändamål har en provisorisk kommitté med följande uppgifter bildats:

1. Att intressera det största möjliga antal kamrater för att samordna sina splittrade ansträngningar och på det sättet åstadkomma en harmonisk och effektiv aktion.

2. Deltagande av alla anarkister såsom individer, utan att de representerar institutioner eller grupper.

3. Bildandet av en sammansatt kommission - med lika plikter och rättigheter - vars medlemmar är anarkister utan hänsyn till nyanser eller taktiska uppfattningar.

4. Kommissionen kommer att bilda så många underkommissioner som är nödvändigt vilka åtnjuter full självständighet i enlighet med den frihetliga federalismens riktlinjer.

5. Den verksamhet som genomförs ska ha en anarkistisk karaktär och dess metod blir den direkta aktionen

Det är överflödigt att anställa långa betraktelser om de uppgifter som här skisserats.

Samvetets bud säger oss att vi måste övervinna den kris som hotar den kämpande anarkismen i vårt land. Krafternas splittring gör vår verksamhet och propaganda ineffektiva gentemot en regering som kontrollerar det nationella livets alla resurser.

Fängelserna fylls med arbetare, studenter, professorer och alla personer som motsätter sig den pseudo-konstitutionella diktaturen. Endast en allvarlig och permanent folklig aktion kan bromsa upp totalismen, vilket är en förutsättning för att frihetens och rättvisans idéer ska kunna utveckla sig.

Av dessa skäl ber vi om stöd hos alla som identifierar sig med våra mål, så att vår verksamhet får den betydelse som tillkommer den.

(Förmedlat genom Kommissionen för internationella anarkistiska förbindelser, CRIA)

Provisoriska kommissionen.

+

Till handens och hjärnans arbetare

Till folket i allmänhet

(FORA) Ett tyranniskt välde har brutit samman och drunknat i de floder av blod den låtit flyta.

Vi accepterar varje revolts renässans mot förtryckarmakten därför att den förkunnar upplösningen av den terrorregim som utbildats av flera reak-

tionära strömningar. Men vår entusiasm går inte så långt att vi vill stödja ett nytt tyranni som eventuellt kan följa det som nu börjat vackla.

Tyranniet är frihetens naturliga fiende; varifrån det än må komma, så kommer vår rörelse alltid att bekämpa det med mod och fasthet.

Alltsedan den reaktionära koalitionen begynte sin verksamhet hade vi förutsett det tragiska slutet, som på ett oväntat sätt skulle komma för dem som träffat allianser för att tillintetgöra varje spår av ett tänkande som inte var berett att sälja sig eller helt underordna sig det totalitära monstret. Vi hade också förutsett alla de fruktansvärda resultat som den omfattande förtryckarapparaten skulle frambringa, men som trots detta icke skulle kunna bestå.

Medan de krafter som försvarade friheten tvingades in i illegaliteten, utan någon synlig fiende, reste sig de otillfredsställda krafterna i lerfotskolossens inre för att riva sönder hela systemet. Vilken märklig och tragisk ironi ligger inte i slutet på denna koalition, som fötts ur samma reaktionära grymhet, vars deltagare rivaliserat i de mest skamliga metoder för att förfölja och tortera FORAs militanter och alla opponenter mot regimen, som varit överens om att stänga, storma och sätta eld på lokalerna för alla föreningar, grupper eller politiska sektorer som inte låtit förslava sig av pengar och inte heller kunnat underkastas med hotelser. Nu håller dessa krafter på att riva sönder varandra sinsemellan.

Utanför dessa reaktionära krafter, som tills i går varit eniga, tycks det finnas en tredje kraft som, utan att åta sig medansvar för den period som avslutats med de blodiga händelserna samt utan att binda sig vid någon av dem för framtiden, är villig att slå ned på tyranniets sista rester, som nu är beredda att kapitulera.

Vi skulle utan reservationer dela denna inställning ifall att den tredje kraften inte dolde nya kommande tyranner.

FORA förklarar att den på grund av regimens deklarationer i radio och press inte ser någon förhoppning på verklig fred.

De som är direkt ansvariga för broderkampen fortsätter sina försök att dämpa ned vreden och känslorna hos de förföljda, de sårades upprördhet, de fångars protest, som inte velat offra sin personlighet och de emigranter som föredragit exilen framför en obegränsad frihetsförlust.

Hur kan vi acceptera denna form, i vilken de agressiva krafterna nu

erbjuder pardon åt dem som de angripit? Regimen är i upplösning genom en korruption utan like, den är svårt sårad genom de sista händelserna och ledarna söker en möjlighet att återhämta sig. Själva regimen är en aggressiv kraft som bär stort ansvar och som inte kan dölja eller förneka sina kriminella handlingar. Nej, regimen erkänner dem nu, men försöker rättfärdiga dem såsom medel för att uppnå målen för en falsk revolution. Regimens "revolutionära" framgångar, som uppnåtts, är endast plundring, samlandet av gigantiska rikedomar hos dem som stigit upp till regeringskretsarna, officiella rofferier av hittills okänd omfattning samt skapandet av speciallagar och uppbyggandet av nya polisformationer för att förfölja motståndarna.

FORA anser att man, för att skapa fred inom folket, måste eliminera orsakerna som framskapat och underhållit de villkor som nu resulterat i folkets upprörda protest.

Felet ligger i att man inte avlägsnar de ledare som alltid uppmanat till mord och massakrer på sina motståndare. Utan alla dessa ledares avlägsnande eller neutralisering, utan en upplösning av CGTs väpnade band och de hemliga avrättningsplutonerna, av de grupper som rövat bort människor - kan det inte tänkas någon fred.

FORAs rörelse vill inleda en ny utveckling för att återge proletariatet dess värdighet - proletariatet har länge varit underkastat CGTs skändliga statuter. CGT måste elimineras och av de kommande historikerna måste den betecknas såsom Argentinas gestapo.

Börjar man inte med detta så måste den illegala befrielserörelsen fortsätta tills målet nåtts och folket återerövrat friheten från den regeringsgrupp som bortrövat den.

Vi kommer inte att lämna tyranniet någon ro, den ska inte ens få andas, dess kapitulation ska vara fullständig.

Låt oss mång dubbla kampen om vi vill återvända till friheten. Stora händelser avtecknar sig mot horisonten, kompassen visar den väg vi måste slå in på. FORA uppmanar till vaksam beredskap när det gäller att gå ut på gatorna för att återerövra friheten.

27 juli 1955

Federalrådet

Belgien

Om hamnarbetarstrejken

(Antverpen, juli 1955) Före kriget var hamnarbetarna i Antverpen förtruppen för den belgiska fackföreningsrörelsen, men nu har reformisternas ödesdigra inflytande, som överallt, också härjat den.

Julistrejken 1955 - betydde den att man hade återvänt till den direkta aktionen? Den frågan ställde kamraterna inom den revolutionära minoriteten. Efter tre veckor skulle händelserna ge dem ett svar.

En gång till lät arbetarna lura sig av fackföreningspamparnas jesuitiska manövrer.

Denna strejk, som betecknats såsom "vild", hade dock i alla fall stört lugnet hos herrar reformister, men strejkkommittéerna, som bildats av vänsterorienterade personer som inte frigjort sig från sina politiska fördomar, var inte i stånd att ge sina arbetskamrater den orientering som kunnat förskaffa dem goda resultat. Därtill kom stalinisternas fiskande i grumligt vatten. Man förstod att strejken var dömd att misslyckas.

En annan sak härledes ur dessa fakta: hamnarbetarna gick i strejk mot fackföreningsledarnas vilja och trots denna lednings uttalade hotelser - men frånvaron av en fast revolutionär grupp gjorde att arbetarna litade på odugliga strejkkommittéer eller på en politisk fraktion.

Angående vår egen propaganda i Antverpen och på andra platser så är det svårt att organisera någonting därför att de av det reformistiska giftet infekterade arbetarna är rädda för våra ideal och tolkar dem fel.

Men det tjänar till intet att klaga för den saken. Den dagen kommer då proletärerna, i den återvändsgränd de nu hamnat genom en kortsynt politik, måste försöka orientera sig fram till mera radikala metoder. Må den dagen icke vara så fjärran!

(Korrespondent i Antverpen)

+

Bulgarien:

Det hemska Belené

existerar fortfarande

Medan ryssarna i Geneve med en leendets offensiv och västmaktskapitalisterna med överflödande vänlighet gjorde ett nytt försök att dela världen sinsemellan, väntade folken bakom järnridån med oro på något tecken för

att deras förhoppningar om befrielse skulle infrias och det moskovitiska tyranniet ta ett slut. Förgäves, tyvärr! Precis som före konferensen, så utsugas arbetarna i fabrikerna och på fälten av de nya ockupanterna och den lilla klick som utgöres av deras agenter. Folket svälter, lider förtryck och terroriseras, fängelserna är fortfarande fyllda med offer som inte velat underkasta sig regimen genom att helt avstå från sin mänskliga värdighet.

Ett av de fängelser som fortfarande existerar är det hemska koncentrationslägret Belené där 26 kamrater sitter fängslade.

Bulgariska CNT i utlandet

(de ovan omnämnda fångarnas namn, alltså de som burats in av bolsjevikerna i Belené, har publicerats i DT Arbetaren den 17 nov. 1955)

+

Holland:

Pressmeddelande

I sitt nummer av den 20 maj 1955 återger Anarkosyndikalistiska presstjänsten, organet för IAAs holländska sektion, en artikel som tidigare varit införd i SACs organ och som handlar om arbetarnas medbestämmanderätt samt därtill svaret som artikeln fått av CNT-F. Som inledning därtill skriver den holländska bulletinens redaktion:

SAC och IAA

Den svenska syndikalistiska rörelsen och den syndikalistiska Internationalen.

I en tidigare utgåva av vår bulletin informerade vi om att SAC, IAAs svenska sektion, utger en bulletin. Medelst denna bulletin informerar de svenska kamraterna sina kamrater i utlandet om den kamp de för i sitt land och om den taktik som de tror sig vara tvungna att tillämpa i överensstämmelse med landets läge och förhållanden.

I Sverige är arbetarna mera organiserade än i Holland. I vårt land har vi 10 miljoner invånare, men av dem är endast en miljon arbetare organiserade, och de tillhör tre olika centraler: den socialdemokratiska, den protestantiska och den katolska. Sverige har ett territorium tre gånger så stort som Holland men 7 miljoner invånare samt endast två centraler: den socialdemokratiska och den syndikalistiska.

Den första har nästan 1,5 miljoner medlemmar, den syndikalistiska

rörelsen inte 20 000. Men denna rörelse har en daglig tidning som också läses av tusentals intellektuella och konstnärer som älskar friheten, den utövar ett visst inflytande på landets opinion som inte är föraktligt. Men den andra fackliga rörelsen kontrollerar en arbetarmassa som är 80 eller 90 gånger så stor som den själv, och därför måste SAC som minoritet inta en helt annan position än Spaniens CNT, som är sitt lands majoritetsorganisation.

Naturligtvis har denna olika ställning inom det egna landet en stor betydelse för rörelsens taktik. Men det finns en annan, ännu viktigare faktor som har sitt inflytande. Sverige är ett av de få länder som stannat utanför de två världskrigen. Landet disponerar stora rikedomar i form av råvaror, framförallt skog och malm, som exploateras systematiskt. Sedan många år tillbaka regeras landet av halvsocialdemokratiska regeringar, det finns många sociala institutioner och det allmänna välståndet är högre än i de övriga europeiska länderna. Allt detta har naturligtvis sina följder för befolkningens mentalitet. De sociala relationerna i Sverige är så att säga fredligare och humanare än i andra länder, och toleransen är starkare än annorständes. Vilken skillnad finns inte i detta avseende mellan Spanien och Sverige! I Spanien har folket inga rättigheter, allt kontrolleras av diktaturen. Folkets stora massa lider hunger i ordets helt konkreta betydelse. De fruktansvärda umbäranden under vilka folket där måste leva kan endast jämföras med tillståndet som var rådande i Holland under den tyska ockupationens sista år. Mellan de svenska och de spanska syndikalisterna råder dock relationer av hjärtligt broderskap. Under spanska inbördeskriget fick spanska folket mera hjälp från SAC än från någon annan utländsk organisation, både materiallt och moraliskt. CNT och SAC är broderligt förenade genom solidaritetens internationella band. Men naturligtvis behöver SAC en annan taktik än CNT. Många spanska kamrater begriper detta, men olyckligtvis inte alla.

SACs kongress 1953 antog ett uttalande om arbetarnas medbestämmanderätt inom företagen. I en artikel som varit införd i DT Arbetaren, SACs organ, diskuteras vissa av medbestämmanderättens problem. Denna artikel som återgivits i SACs bulletin, framkallade en skarp, och olyckligtvis måste man säga även fientlig kritik från franska CNTs sida. Vi återger DT Arbetarens artikel, CNT-Fs artikel som varit införd i IAAs bulletin och vi ger

en kort egen kommentar. Mot den svenska artikeln reagerar CNT-Fs "sekreterare för utlandsförbindelser" med an annan artikel. Den är återgiven i marsnumret av IAAs bulletin. Eftersom artikeln, återgiven på sidan 1 av den internationella bulletinen, inte är försedd med någon kommentar från IAA-sekreterarens sida, måste man anta att den sistnämnde är fullt överens med CNT-Fs artikel. Artikeln ifråga återges också i Combat Syndicaliste, CNT-Fs organ.

(Översättarens anm. som jag också ber att ta med i den svenska upplagan):

SAC-bulletinens artikel som det egentligen gäller att bedöma, har i IAAs bulletin aldrig återgivits, varken i det nummer där CNT-F polemiserade mot den, eller i det föreliggande. Det är precis samma fall som med den mexikanska tidningen Tierra y Libertad som kommit med ett stort specialnummer mot SAC och dess principförklaring, dock utan att denna principförklaring återgivits eller ens citerats! Efter ovanstående inledning ur den holländska bulletinen övergår IAAs bulletin direkt till följande holländska "efterskrift": (SACs AU)

Efterskrift

Ovanstående artikel (dvs CNT-Fs artikel mot SAC) är enligt vår mening ett exempel på hur en polemik mellan kamrater inte får föras. I en polemik måste man framförallt försöka förstå den andra. Denna goda vilja fattas i de franska kamraternas artikel. Dessutom torde läsarna ha uppmärksammat att den franska artikeln inte alltid syftar till den svenska artikeln och inte ens alltid till synpunkter som faktiskt godtagits av de svenska kamraterna.

Vi vill inte syssla med frågan vem som har "rätt" i denna polemik, de svenska kamraterna eller de franska kamraterna. Till sist kommer det att bevisas att bägge två inte har rätt, att ingen av oss haft rätt - vilket framtiden alltid bevisar av alla tidigare yttrade meningar.

Det är inte viktigt att veta vem som har "rätt". Men viktigt är att en IAA-sektion har rätt till en egen uppfattning. Varje sektion inom IAA måste ha rätt att bestämma sin egen taktik som enligt dess egna mening bäst kan främja genombrottet av anarkosyndikalismens allmänna principer på grundval av läget och villkoren inom varje land. Vi kräver denna frihet för varje sektion. Och just detta är vår anarkism.

Vi uttalar en skarp anmärkning mot inbjudan att lämna IAA som den franska CNT framför till SAC. En sådan gest skulle vara opassande gentemot vilken sektion som helst, men den är det i mycket högre grad när det gäller

SAC, som alltid på ett utmärkt sätt bevisat sin solidaritet med IAA och de kämpande spanska kamraterna. Den enda sak man kan förebrå SAC är att den i enlighet med sina egna övertygelser söker de bästa vägar för arbetarnas och människans frigörelse. Är de vägar den funnit riktiga? Eller misstar sig SAC? Vi kan lämna dessa frågor utan svar. Varje person och varje sektion inom vår international har rätten att missta sig. Endast genom misstag och många fel kommer vi sanningen närmare. Grundvalarna för vår international kan inte bestå av obrottsliga dogmer och doktriner, utan endast av solidaritet, förtroende och tolerans. IAA har återgivit en inbjudan till SAC att lämna IAA - utan varje egen kommentar. Vi anser att den därigenom begått ett mycket svårt brott som är oförenligt med dess uppdrag.

Anarkosyndikalistiska presstjänsten
Amsterdam.

IAAs sekretariat har ingenting emot att återge också detta pressmeddelande som spritts genom den holländska IAA-sektionen, trots att det innehåller detaljer som ingenting har att göra med denna debatt.

Efter att ha sagt detta, må man tillåta att sekretariatet svarar på de anklagelser som riktats mot det:

För det första tillbakavisar vi påståendet: det är inte viktigt att veta vem som har rätt; men eftersom varje tendens tillräckligt utförligt motiverat sina uppfattningar så att alla kunnat bilda sig en mening, kommer vi inte att syssla med problemet.

Det finns en annan punkt som vi anser vara intressant nog att ta upp, nämligen den konst med vilken en del leker med orden. Att varje sektion fritt handlar på det sätt som bäst tjänar våra gemensamma mål, detta är vi överens om. Men under villkoret att detta sker inom ramen för principerna som definierats i "IAAs 10 punkter", som fritt godtagits av alla och som präglas av en anarkosyndikalism som var och en kan uttolka på sitt sätt i själva sakens intresse.

Vilken förbindelse finns då mellan den anarkosyndikalism som vi accepterat och som bygger på de ädlaste principerna: frihet, solidaritet, rättvisa, jämlikhet ifråga om alla villkor, och medbestämmanderätten som vår kamrat tycks godkänna, och som faktiskt går ut på att föreviga auktoriteten, orättvisan, över- och underordning, egoismen? Ingen! Att påstå motsatsen skulle

snart rättfärdiga varje missbruk och vi skulle kunna vänta oss att man predikade de mest märkvärdiga taktiska metoder som skulle bidra till att öka konfusionen som redan råder inom den revolutionära arbetarrörelsen.

I fråga om IAA-sekretariatets överensstämmelse med den inkriminerande artikeln så bekräftar vi att denna överensstämmelse är total frånsett den mindre viktiga punkten i artikeln där det heter: "efter att riktigt ha understrukit att den revolutionära romantiken tillhör det förflutna".

Artikeln "Medbestämmanderätten och IAA" har med avsikt publicerats i vår bulletins första sida därför att den representerade det nödvändiga svaret till dem som inte eftersträvar något annat än att framkalla sin egen sektions avvikelse, en sak som kan godtas med tanke på den fria bestämmanderätten, men som också, medelst en propaganda hos andra sektioner som formellt förkastats, går ut på att vinna dessa för samma linje.

Genom att inta denna attityd har IAAs sekretariat noggrant handlat i enlighet med sitt uppdrag som bl a kräver försvar för vår internationella organisations principer och taktik.

Sekretariatet vänder sig mot anklagelsen att det "begått ett mycket svårt misstag som är oförenligt med dess uppdrag genom att inbjuda SAC att lämna IAA, och rekommenderar vår holländska kamrat, som torde ha låtit lura sig, att uppmana sin översättare till ett mera noggrant arbete.

I den inkriminerande artikeln ställer författaren frågan varför inte neo-reformismens teoretiker tillhör de reformistiska organisationerna, och ingenting mera, han uppmanar dem inte ens "att gå". Angående SAC är det inte fråga om detta. Vi skulle inte ha tolererat en annan attityd eftersom vi är djupt övertygade om att även om ett visst antal svenska kamrater missbrukats av de dåliga herdarna, så kommer den revolutionära anda som animerar dem snart leda till att det begångna misstaget upptäcks och omedelbart elimineras.

För Sekretariatet

Raymond Fauchois

IAAs Bulletin

Nr 14 - November 1955.

Till sektionerna- Till pressen

Spanien (Inland)

En strålande demonstration av vitalitet.

Med väl genomtänkt djärvhet, efter fyra månaders intensiva förberedelser hölls den 24-25 september i största hemlighet någonstans i Spahien en CNT-konferens med representanter för regionerna.

Alla regionalfederalister deltog med undantag av en som mot sin vilja inte kunde skicka en delegat, samt av de kanariska och baleariska öarna med vilka förbindelserna än så länge är svåra. Exilen var också representerad.

Konferensens betydelse återspeglas av de fattade besluten och antagna uttalandena, varav vi återger några på grund av deras viktighet.

Vi delar den stolthet och entusiasm som alla spanska exilkamrater känner inför den innerspanska konfederala organisationens utveckling, och som är rättfärdigande genom den tappra, djärva och osjälviska verksamheten hos dessa kämpar som åtar sig de största offren. CNT är hörnstenen i det nya Spanien. Den är axeln för varje försök att genomföra en social nydaning.

Trots förföljelserna, trots de fruktansvärda blodsutgjutelserna och det kannibaliska förtrycket rör sig denna medvetna och dynamiska organisation, den visar en förebildlig och underbar kampduglighet och en vitalitet som framkallar raseri hos en fiende som inte kan förstöra denna rörelse.

Vi hoppas att det exempel som de spanska kamraterna erbjuder oss, trots att de befinner sig i största fara, kan verka stimulerande på oss. Vi hälsar kämparna inne i Spanien med ett rop - vi vet det i förväg - som enhälligt kommer att tränga fram ur alla kamraters bröst: Leve CNT!

Resolutioner, antagna på spanska CNTs regionalfederationers konferens.
För att inte låta bestå något missförstånd, förklarar konferensen:
att det endast finns en nationalkommitté och att denna finns i Spanien,
att Spaniens CNT representeras av den Nationalkommitté som deltar i denna konferens,
att spanska Exil-CNTs Interkontinentala Sekretariat har inlandsorganisationens förtroende och att endast det representerar CNT i fråga om direkt delegerade funktioner samt genom motsvarande konfederala förbindelseorgan.
Spanien, 24 september 1955.

- - - - - -

Normer och relationer med exilorganisationen.

Spanska CNTs konferens uttrycker sin tillfredsställelse gentemot de i exilen organiserade kamraterna över deras organisatoriska och propagandistiska arbete samt andra verksamhetsgrenar i organisationens intresse som de utövar med förebildlig uthållighet. Deras samarbete på alla områden och solidariska hjälp förtjänar all respekt.

Konferensen fastslår sin fullständiga identifiering med de tidigare besluten och sjätte interkontinentala konferensens uttalanden om mål och strävanden som sammanfaller med den inländska organisationens egna beslut. Konferensen tillerkänner CNT i exilen långtgående autonomi i fråga om utveckling och mål på grund av särskilda omständigheter i en exceptionell situation.
Konferensen uppmanar alla medlemmar i CNT och militanterna i allmänhet att hålla exilorganisationen levande och aktiv. Konferensen beslutar att Nationalkommittén sänder ett budskap till kamraterna i exilen.
Spanien, 24 september 1955.

- - - - - -

Om de fångna kamraterna.

Med tanke på lidandet och martyrskapet för de idelister som inspärrats för att ha försvarat frihetens sak, anklagar konferensen inför hela Spanien och hela världen frankismens kriminella metoder som är baserade på de mest raffinerade grymheter och politisk hämnd. Konferensen riktar en hälsning till alla antifascistiska fångar i allmänhet och med särskild hjärtlighet till de kamrater som sitter fängslade i fängelser och tukthus.

Konferensen beslutar:
att ge de fängslade kamraterna all moralisk och materiell hjälp, och att fortsätta den internationella kampanjen för Spaniens antifascistiska fångar.
Spanien, 25 september 1955.

- - - - - -

Verksamhet.
Konferensen har tagit kännedom av den verksamhet som i allmänhet genomförts och konstaterar att den varit effektiv på samma sätt som den nuvarande organisatoriska strukturen i samband med försvar och samordning. Konferensen antar en plan att utvidga och förbättra denna verksamhet i enlighet med de riktlinjer som framgår ur delegaternas studier över situationen, samt ger de motsvarande avdelningarna i uppdrag att genomföra uppgiften att utvidga arbetet. Konferensen informerar om det snara utgivandet av CNT och beslutar att också utge Fragua Social och Castilla Libre. Konferensen hedrar med djup gripenhet de stupade kamraternas minne samt hyllar de som nyligen igen fängslats och torterats för att ha utgett och spritt våra publikationer.

Konferensen beslutar:
att utvidga den hemliga konfederala och frihetliga propagandan.
Spanien, 25 sept ember 1955.

- - - - - - -

Internationell position.
CNT förkastar med samma energi de de demokratiska makterna och alla den som gör kompromisser med frankismen. Inget försök till internationell rehabilitering av frankismen kommer att godkännas av CNT, av arbetarna och av spanska folket. Den nuvarande regimen upprättades i Spanien med hjälp av Hitlers och Mussolinis arméer på ett förrädiskt och skamlöst sätt och den är ett permanent attentat mot folkets suveränitet och dess fria utövande. CNT vacklar inte att förklara att både USAs regering, de borgerliga och folkdemokratierna, Förenta Nationerna och andra internationella organ som underhandlar med Franco-regimen begår förräderi mot spanska folket samt öppnar dörren åt nya aggressioner och våldshandlingar som despotism kan genomföra mot de legitima regimer som folken ger sig under åberopande av sina oförytterliga rättigheter.

CNT intar en attityd av oberoende gentemot vilka som helst block av allierade nationer med krigiska och imperialistiska mål och förklarar sig bestämt vara anhängare av freden mellan folken och av den internationella arbetarsolidariteten oavsett, raser, trosformer och politiska eller sociala system.
Spanien, 25 september 1955.

- - - - - - - -

Om IAA

Konferensen beslutar att till IAAs sekretariat vidarebefordra ett uttryck för sin tillfredsställelse med det budskap sekretariatet tiktat till Exil-CNTs sjätte internationella konferens.
Att genom IAAs sekretariat rikta en hälsning till alla sektioner i vår international.
Att ratificera IAA-kongressens beslut som i allmänhet är identiska med vår organisations beslut.
Att stödja vår internationella organisation i mån av möjlighet.

Konferensen anser att de internationalistiska mål, solidariteten och världsproletariatets intresse som IAA representerar och symboliserar i dag mer än någonsin måste upprätthållas, på samma sätt som dess principer och metoder, utan att glida ifrån dem genom vacklande aktioner kännetecknade av opportunistiska metoder som skulle kunna leda till de grundläggande kravens förnekande.
Spanien, 25 september 1955.

- - - - - - - -

Spanien (exil)

Sjätte interkontinentala plenarsammanträde för regionalgrupper anslutna till CNT i exilen.

Exil-CNTs sjätte plenarsammanträde för regionalgrupper ägde rum i Toulouse (HG) den 21-26/8 1955. Sammanträdena ägde rum i vetenskapsfakultetens l kaler, på naturvetenskapliga museet, avenue Jules Guesde. Direktrepresen-

terade var alla regionalgrupper i Frankrike, 21 till antalet, och den engelska gruppen. Grupperna i Nordafrika och Amerika (Canada, USA, Venezuela, Mexico, Brasilien, Panama och Argentina) var indirekt representerade genom Interkontinentala Sekretariatet. IAA var direkt representerat genom sin generalsekreterare. CNT i inlandet (Nationalkommittén) och kamraterna i flera fängelser hade sänt budskap till konferensen och till exil-organisationen. Dessutom hade broderliga hälsningar anlänt från talrika närstående organisationer samt från flera sektioner inom IAA. Sex dagars långa debatter, alltid på hög nivå, var nödvändiga för att uttömma den omfångsrika dagordningens olika punkter. Vissa frågor i samband med rörelsen i inlandet, samordningen, den internationella rörelsen, propagandan, ungdomen, Aymarekolonin , vars betydelse är uppenbar för alla, behandlades särskilt utförligt.

Omröstningen angående de olika posterna och sekretariatets säte resulterade i återval för sekretariatet vars sammansättning alltså förblir densamma. Gen.ralsekr. Germinal Esgleas, samordningssekr. Florentín Estallo. Övriga medlemmar i sekretariatet, Frederica Montseny, José Borraz, Valerio Mas. Chefredaktör för CNT: José Peirats. Interkontinentala sekretariatet stannar i Toulouse.

Efter debattens slut förklarade Interkontinentala Sekretariatets sekr: "I den nya verksamhetsetappen som nu börjar bygger vi på organisationens genom denna konferens klart uttryckta uppfattning. Det är nu allas uppgift att göra den gällande överallt och i alla regioner, lokalfederationer, förbindelsekommittér m.fl. organisatoriska enheter samt i den dagliga verksamheten. Konferensen har avslutat sitt arbete som varit mödosamt och fruktbart. Vi som under hela vårt liv ägnat oss åt individuell och kollektiv verksamhet blir ofta inte helt medvetna om de rätta proportionerna som detta representerar. Det hela kan endast mätas med ett historiskt perspektiv på samma sätt som vi betraktar de generationer som före oss deltagit i kampen.

Denna konferens var inte en bland många; den representerar konsinuiteten i arbetet för vår rörelse. Om den inte kunnat äga rum skulle vi idag stå inför ett tomrum. Konferensens mest framstående kännetecken har varit viljan att arbeta i en anda av broderlighet. CNT har ett stort hjärta och mellan oss, militanter i CNT och den anarkistiska rörelsen, råder broderliga känslor.

Om vi här skulle sammanfatta självkritiken med hänsyn till vår individuella och kollektiva aktion, så skulle vi säkert finna misstag att rätta till, men vi skulle finna ännu mer som hänför sig till förnuftigt och positivt arbete. Vi måste själva förstå det goda som finns hos oss och utnyttja dess fulla värde. Detta har inte alltid varit vårt intresse. Utan att märka det så är det ofta vi själva, militanterna, som inte förstår att framhäva och göra gällande allt som vi gör på ett bra och effektivt sätt.

På våra sammanträden under vilka frågorna diskuteras med iver men utan dissonanser, förekom kanske några luckor, men resultatet är fruktbart. Vi har löst problem som skapar klarhet om den väg som utstakats genom allas gemensamma vilja. Många olika kretsar hade riktat sina blickar mot vår konferens: först, våra eviga fiender som kommer att fortsätta sin kamp för att försöka förinta oss, sedan, de andra antifascistiska partierna och organisationerna. Och framförallt, organisationskamraterna i Spanien och alla de som sitter i fängelser och tukthus, som räknar med vår permanenta hjälp i den kamp som de måste genomföra mitt inne i den stora tragedi som spanska folket är utsatt för. Vi får inte göra dem besvikna. Alltså, till arbetet, som alltid för CNT, för IAA, till nytta för våra ideal."

Sedan höll kamrat IAA-sekreteraren på sekretariatets vägnar följande korta anförande:

"Vi har varit djupt rörda av det hjärtliga mottagande vi rönt hos alla konferensdeltagare. och vår blygsamhet har under konferensens gång ställts på hårda prov, eftersom de spanska kamraterna inte dolt sin tillfredsställelse över vår verksamhet alltsedan den tid då vi tillträdde vår funktion. Visserligen har sekretariatet mitt under en mandatsperiod orsakats problem genom sekreterarbytet, men detta stadium övervanns snabbt och sedan länge har alltind kommit i ordning. För att nå målet har vi alltid funnit gott samarbete hos CNTs Interkontinentala Sekretariat i Exilen med vilket vi känner en absolut idégemenskap. Den spanska sekt onen är säkert den som djupast genomträngts av IAAs anda så att dess linje fungerar bäst hos denna organisation.

Vi har konstaterat att allvarligt arbete genomförts på denna konferens. Det kommer att bära frukt för alla. Alla lokalfederationer har genom sina regionalgrupper ratificerat sin trohet mot IAAs principer. Detta innebär för oss en stor tillfredsställelse och vi är säkert övertygade om att flertalet sektioner kommer att della denna känsla med oss. Konferensen har återbekräftat sitt förtroende till det avgående sekretariatet. För vår del har vi genom vår verksamhet haft permanenta kontakter med dessa kamrater och kan säga att de gjort sin sak bra. De har i högsta grad förtjänat förtroendet.

Vi hoppas att vi i fortsatt kontakt med detta sekretariat och i perfekt harmoni kan göra ett fruktbart samarbete före den kommande IAA-kongressen och att denna kan försiggå i en liknande stämning som denna konferens - under tecknet av en återbekräftelse av vår internationella organisations principer och revolutionära taktik.

- - - - - - -

Nya Kaledonien.

Den här återgivna artikeln är tagen ur nr 17-1955 av La Raison, organ för Nya Kaledoniens och därtill hörande territoriers fritänkarförbund, under ledning av F. Planche. Den ansluter sig till ett radiokåseri som denna grupp den 4 april 1955 hållit för den officiella franska radion.

Vårt kåseri har hos en del lyssnare framkallat vad man skulle kunna kalla för "en mycket förståelig upprördhet". En del lyssnare har tillskrivit oss, andra har kommit till oss för att diskutera problemet. I princip kan både breven och samtalen sammanfattas i ett enda argument, en enda fråga: "Säkert vi hade aldrig trott att överbefolkningen i världen, såsom ni bevisat, inom kort skulle kunna leda till en katastrofsituation. Några generationer är under historiens gång bara som några sekunder, kanske en bråkdel av en skund med tanke på hela mänskligheten historia. Från denna synpunkt är problemet alltså dagsaktuellt. Men hur skall det enligt er mening bemästras?"

Om någon lyssnare ställt denna fråga, så tror vi att det stora flertalet utan att öppet ställa den till oss säkert har ställt den till sig själva. Vi ska försöka tala till dessa lyssnare. Vi har konstaterat att världens befolkning ökar så starkt att, om inte stora katastrofer reducerar den med flera hundra miljoner, och detta inom en nära framtid, jorden snart måste ha så många invånare att de inte längre kan livnära sig.

Hur kan vi inställa oss på och redan idag motverka en sådan katastrof som skulle vara värre ännallt som hittills är känt? Vi vill dela upp frågan i två delar som hänför sig till den enda åtgärd som internationellt kan genomföras: födelsebegränsningen. Ur födelsebegränsningen kan mänskligheten vinna stora fördelar för sin egen utveckling. Människan är ett djur som tack vare sin hjärnas utveckling separerat från djurriket, utrotat andra djur som var farliga för hennes existens, tämt andra, förvandlat dem till husdjur efter sina egna behov och till hjälp för den egna rasen. Hon har med vetenskapens hjälp erövrat allt som kunde vara henne nyttigt. i luften. i vattnet och på jorden. Men det är egendomligt att människan än så länge inte utarbetat en definitiv och radikal teori som f.o.m. födelsen reglerar den mänskliga rasens urval.

Det är ännu mera anmärkningsvärt att människan faktiskt har en sådan teori, att hon också tillämpar den när det gäller att uppföda olika djurraser som hon har nytta av. När kreaturuppfödaren konstaterar att hans kanin fött tio eller tolv ungar, så offrar han klokt hälften av dem. Han vet att djuret inte kan dia så många ungar. Han vet att modern skulle kollapsa. att ungarna skulle bli rakitiska och dessutom att ett visst antal av ungarna. kanske lika många som han medvetet offrar. skulle dö efter några dagar eller veckor. Det ger större vinning att endast låta ett begränsat antal leva, ett antal som kan utvecklas bra, som blir starka och friska, medan även moderns hälsa bevaras. Så handlar en förnuftig djuruppfödare när det gäller djurarter som förökar sig starkt.

När det gäller hingstarna, så utväljes de omsorgsfullt. Det sker på särskilda lantbrukstävlingar. Hästuppfödaren utväljer dem efter de i de stora travtävlingarna uppnådda resultatet o.s.v. Men den mänskliga rasen underkastas inget urval när det gäller fortplantningen. Sysslandet med denna fråga kommer att förarga många människor som förskansat sig vakom en mängd absurda fördomar.

I Nouméa går just nu en film som framställer entomologen J H Fabres liv. En scen i filmen är i detta sammanhang särskilt betydelsefull. Det gäller ögonblicet då Fabre, 1871, ställs inför diciplinärdomstol under borgmästarens ordförandeskap. Man förebrådde honom att han - hur hemskt! - berättat för barnen att det fanns manliga och kvinnliga blommor och att befruktningen dem emellan är nödvändig för växternas liv. Kommittén tycks betrakta detta som en helt omöjlig sexuell upplysning, framförallt när det gäller barn. J H Fabre förklarar faktiskt att han påpekat för barnen att de manliga blommorna har pollen som består av en mängd små korn och att bina transporterar dem från de manliga blommorna till de kvinnliga. Ibland är det också vinden som gör det. De allvarliga herrarna i kommittén känner sig desorienterade. De hade väntat sig något osedligt, skandalöst. De var perplexa. Men... Fabre får inte längre undervisa, han jagas bort. Historien minns inte namnet på de idioter som var ansvariga för det. Men det hedrar Fabre som en av den moderna entymoligins fäder.

Födelsebegränsning betyder inte att människorna ska berövas glädjen att vara fäder och mödrar. Det rör sig om att ersätta de levande generationerna, dock utan att föröka dem, men tar hänsyn till ofruktbara äktenskap, till förhållandet att en del barn dör tidigt på grund av sjukdom eller olycksfall, så innebär detta att varje äkta par i genomsnitt måste ha tre barn, två behövs ju redan för att ersätta far och mor. Detta är mer än tillräckligt för att alla kan få uppleva familjelivets lycka.

Problemet är endast att hindra födelsen av människor som endast blir en källa till bekymmer för sina familjer, för samhället och för sig själva. Dessa individer kommer till på grund av nedärvda sjukdomar. I 70% av alla fallen är det dessa personer som befolkar sjukhusen, hospitalen, fängelserna, bom bildar de kriminella kretsarna etc. Den dag kommer då dessa individer inte längre får komma till världen kommer hela samhället att känna en stor lättnad. Men hur, frågar man, ska dessa individer hindras ifrån att fortplanta sig? Genom att sterilisera dem! Steriliseringen är, särskilt hos mannen, en operation som görs inom några minuter...och den är tio gånger mindre plågsam än t.ex. en tandutdragning. Efter operationen kan patienten återgå till sitt vanliga liv utan att på något sätt behöva ändra sina vanor. Även i fråga om hans kärleksliv blir det inten förändring alls. Den steriliserade känner samma drift, han har samma förmåga att njuta som den normale. Den enda skillnaden är den att han inte längre kan alstra barn.

Men, kommer man att säga, i fall att den sjukdom på grund av vilken en man steriliserats kan botas genom nya medicinska rön, förblir han då för all framtid steriliserad? Nej, ty operationen kan ocksm företas i omvänd ordning, även om den då blir litet mer komplicerad. En steriliserad man kan återfå sin förmåga att alstra barn. Man kommer att försöka övertala den som ska steriliseras, att låta det göra frivilligt. Ingen intelligent människa kan önska sig i förväg dömda avkomlingar, som måste bli olyckliga. Därför kommer ett stort antal människor som av läkarna utses för sterilisering, att underkasta sig denna operation med glädje. Mot de andra behöver man inte tveka att använda våld. Det är bättre för samhället att i god tid klippa av en manlig spermkanal än att hugga av huvudet på en förbrytare, att underhålla fängelser med legioner fångar, hospital med vansinniga, paralytiker, idioter m.m. Steriliseringen i form av vasectomi tillämpas mot förbrytare sedan 1907 i staten Indiana, sedan 1909 i Connecticut, Washington och Kalifornien, sedan 1911 i Nevada och New Jersey, sedan 1912 i staten New York. Steriliseringskommittén är sammansatt av biologer, antropologer, psykologer, ekonomer och läkare. Även dr Carrel tillhörde den.

Man ser att vår tes inte är någon utopi, utan att många lärda och flera stora stater praktiserar den i mindre utsträckning. Talrika försök har gjorts i Tyskland och Ryssland föra andra världskriget. Tyvärr vet vi inte hur läget är idag. Japan gör just nu experiment i denna riktning. Dessa försök är bara ett förspel till en större spridning som metoden kommer att få i framtiden. På det sättet kommer världens befolkningsproblem att lösas, i fall att åtgärder vidtas i god tid. Utan lidanden kan man börja med en mänsklig urvalspolitik. De flesta kroniska sjuka, krymplingar, m.m. kommer att försvinna. Vi kommer att slippa det märkvärdiga förhållandet, den egendomliga motsägelsen att de lärda, forskarna måste mångdubbla sina ansträngningar för att mildra det mänskliga lidandet medan å andra sidan staterna genom sin oansvariga befolkningspolitik mångdubblar antalet sjuka och krymplingar m.m. och därmed just det mänskliga lidandet. Denna motsägelse kommer äntligen att försvinna.

Många motsägelser uppstår ur en sådan situation. T.ex. det meningslösa tillståndet att man samlar 15-20 sinnesslöa barn i en skolklass med en särskilt utbildad lärare, som är bättre betald än sina kolegor, men vars ansträngningar förblir nästan lika med noll, medan man samtidigt sammanför 50-60 intelligenta barn i en annan klass där undervisningen på grund av det stora antalet elever lämnar en hel del att önska. Faktiskt kostar varje efterblivet barn fem gånger så mycket som ett normalt. I Frankrike finns 20.000 anormala barn. Att man låter dem leva, att de t.o.m. blir bortskämda må vara. Men deras föräldrar bör steriliseras så att deras familj dör ut - detta skulle betyda att handla i den allmänna hälsans intresse. Man har infört äktenskapsintyget. Det är ett första steg på den väg som fritänkarna rekommenderar. Men vi måste gå fram djärvt.

En nation kommer att vara starkare ju friskare dess befolkning är. Antalet är inte det avgörande, så länge som en del av befolkningen endast bildar en belastning för nationen. Försvinner denna belastning så inträder omedelbart bättre levnadsförhållanden för alla övriga, de friska människorna. Det är hög tid att man sysslar med detta problem, som vi här endast skisserat i stora linjer.

Det är också tid att man övergår till en eugenisk praktik, d.v.s. att man tillämpar de många för fortplantningen gynnsamma metoderna i stället för att överlåta den åt slumpen. Vad väntar man på för att undervisa de vuxna? Ingen parlamentariker har tänkt på att nygifta, när det kommer från borgmästaren, tillsammans med sina vigselpapper också skulle kunna få ett häfte med upplysningar om dessa problem. Detta skulle vara något nyttigt som skulle frambringa stora resultat.

- - - - - - - -

S I A

Solidaridad Internacional Antifascistas kalender för 1956 har utkommit på spanska och franska. Frånsett publikationens speciella karaktär är den en konstnärlig händelse; texten till bilderna är av stort intresse. Genom att köpa kalendern gör ni ett gott verk och förenar det nyttiga med det angenäma - ni hjälper SIA i dess solidariska, djupt mänskliga uppgift.
Priset har fastställts till 100 fr. Ni kan rekvirera hos oss.

- - - - - - - -

B e l g i e n

<u>Om arbetstidsförkortningen.</u>

Alltsedan den socialistisk-liberala koalitionen är vid makten (våren 1954) har CSC, den katolska landsorganisationen, verkat för femdagarsveckan med det enda målet att försätta regeringen i ett brydsamt läge och att kräva mer än de andra landsorganisationerna som är bundna vid de regerande partierna. Dessutom har man de sista månaderna varit med om en rad strejker som genomförts under ledningen av FGTB, den socialistiska centralen, som dock endast var skenmanövrer mot företagarna utan att man därigenom velat bryta mot de avtal som man är bunden vid för en lång tid framåt. FGTBs press återspeglar den oro som organisationens ledare känner - därför att de inte vill väcka missnöje hos sina fackföreningsmedlemmar och väljare, men inte heller förlora förtroendet hos kapitalismen vars affärer de sköter. FGTBs paroll är 45:timmarsveckan, där det är möjligt fördelad på 5 dagar. Denna paroll lämnar ingen oklarhet om avsikterna hos dessa herrar. Ur tidningen "Syndicats", FGTBs centralorgan, citerar vi några rader författade av A Genot, som underbart kännetecknar mentaliteten hos dessa stora socialister:"Förresten fastställdes redan i januari 1937 ett dekret om arbetstiden i gruvorna, till 7½ timmar. Denna ordning upprätthölls till 1940. Då accepterade de fackliga organisationerna, för att inte skada nationens viktigaste intressen, en återgång till 8-timmarsdagen, en ordning som skulle bibehållas tills freden återvänt. Men detta villkor slopades 1947 men de fackliga organisatioernas godkännande, som fortfarande lät sig ledas av nationens intressen. Faktiskt var produktionen, trots en klar ökning, ännu otillräcklig." Citatet behöver ingen kommentar. Men problemet att förkorta arbetstiden framträder inte bara i Belgien, utan också i länder som Frankrike, Tyskland m.fl. Det kan endast finnas en lösning - nämligen 40 rimmar mot 48 timmars betalning - under villkor att arbetarna själva tar initiativet utan samverkan med fackföreningsrörelsens dödgrävare. De kommande dagarna ska visa om arbetarklassen övervinner den farliga passivitet som möjliggjort att kapitalismens medhjälpare fått härja helt ostörda.

- - - - - - -